

Юрій Поправка
11 вересня 1995 р. – 18(19) квітня 2014 р.

Він із дитинства був патріотом

Дорога від Харкова до міста Ізюм промайнула швидко. Проїхали блокпост. На межі Донецької області автомобіль повернув до села Довгеньке Ізюмського району. Там хлопці вийшли й, подякувавши водієві з Харківського Автомайдану, вирішили далі йти пішки. Їх було п'ятеро: молодих відчайдухів, активістів революції Гідності.

Була середина квітня 2014 року.

Українці ще не встигли оговтатися від загибелі Небесної сотні й захвату Криму, як на сході та півдні поширились колаборантські настрої серед місцевого населення. Між містами курсували автобуси з приїжджими російськими

туристами, які нахабно захоплювали місцеві органи влади, вивішуючи на них російські триколори, оголошуючи таз звані народні республіки: Донецьку, Луганську, Харківську... Патріотичні сили намагались чинити опір, проводили акції «Україна - єдина», але при бездіяльності та байдужості місцевої міліції та влади переламати ситуацію не могли.

П'ятеро активістів Майдану вирішили самотужки розібратися в ситуації на сході, зрозуміти, що там насправді відбувається, побачити все на власні очі, можливо навіть допомогти місцевим патріотам... Вони мали досвід і вважали, що справляться, тому поїхали до Харкова. В Юрка там навчалася дівчина Дарина, отже було де зупинитися. Харківські патріоти всіма силами протистояли місцевим колаборантам і сепаратистам, ситуація в місті була більш менш контрольованою, і хлопці прийняли рішення їхати далі на Донбас, де здавалося ситуація виходила з-під контролю продажних органів влади. Домовилися з Автомайданом, що їх підвезуть, хоча активісти відмовляли хлопців від такого необачного кроку. Але ті й слухати не хотіли, не могли вони допустити, щоб якісь заїжджі бандити захоплювали територію України. Молодеча завзятість заглушила в них почуття безпеки, рішення було прийняте. Дарма, що Даша вмовляла Юрія з друзями залишитися, але вранці 16 квітня вони таки поїхали.

Коли автомобіль від'їхав, друзі, оглядівшись, нашвидкуруч прийняли рішення: йти до Слов'янська, на той час уже захопленого Гіркиним на прізвисько «Стрілок».

30 кілометрів пройти пішки нелегко, тим паче незнайомою територією. Хлопці включили навігатор. Погода була теплою, навколо буяла весна, приємно пахло молодого зеленню. Часу милуватися місцевими краєвидами не було, і вже під вечір відчайдухи дійшли до Адамівки, де здалеку були помічені місцевими. На зближення йти не ризикнули, обережно обійшли перший блокпост. До Слов'янська залишалось кілометрів сім.

Звідки було знати майданівським хлопцям, що досить велика частина населення Донбасу, застрахана російською пропагандою про приїзд автобусів із бандерівцями, раділа захопленню Слов'янська й радо допомагала загарбникам інформацією.

Коли стемніло, активісти трохи перепочили в лісі. Звідси Юрко востаннє зателефонує пані Ярославі, але де він перебуває, не зізнається. Мабуть, інші хлопці зробили те ж саме. Ще трохи перепочивши, пішли далі. Біля третьої години ночі здалеку побачили черговий блокпост. Там розділилися: двоє пішли в розвідку - треба було знайти місце, щоб схоронитися до ранку. А троє направились ближче до посту. В цей час їх висвітила ракета. Попереджені місцевими, озброєні автоматами ополченці схоже давно їх чекали. Знову запустили ракету й, стріляючи, почали переслідувати юнаків. Стомлені дорогою активісти, об'єднавшись під час втечі, бігли стільки мали сил, навіть не помітивши, що біжать не всі. Двох не було. Зупинились в селі Макатиха, щоб перепочити й почекати Юрка з Віталієм. Треба було прийняти рішення, як діяти далі. По телефону викликали в умовне місце машину й затаїлися. Вслухалися в тишу, намагаючись почути бодай якісь звуки, схожі на кроки. Дарма. Лише селом перегавкувалися собаки. За цей час хлопець з позивним «Лис» прийняв рішення вибиратися з халепи самотужки, не чекаючи на транспорт. Як стало відомо пізніше, Юру Поправку зі студентом із Вінниці – Віталієм Ковальчуком кожного окремо взяли в полон тієї ж ночі. «Марк» з «Апостолом» повернулися до Харкова, дочекавшись автомобіль. Стрийський студент Юра Дяковський ще деякий час переховувався, але й він пізніше попав у полон, адже всі місцеві вже були оповіщені, навіть нагороди обіцяні.

Юрко Поправка з Віталієм Ковальчуком знову побачилися в підвалі Слов'янського СБУ. Юрко з дитинства принципово розмовляв лише українською мовою, мав псевдо «Патріот». Він, за словами Віталія, відразу відмовився розмовляти російською, заявивши, що є українцем. На питання юнак відповідав упевнено, говорив правду, яка не могла сподобатися терористам. Наприклад, про церкву Київського патріархату, про свої національні погляди й переконання, про те, що киянин і пишається цим.

Гідність, з якою Юрко тримався, його патріотизм і відмова говорити російською викликали неймовірну лють у російських найманців. Коли через пару днів упіймали студента зі Стрия - Юрка Дяковського з такими ж самими переконаннями, хороброго й сміливого та ще й з західної України, то взагалі

озвірили. Але намагались схилити хлопців на свій бік, щоб вони на камеру зізналися, що з Правого сектору, що готували терористичний напад, що з ними ще було багато бандерівців-екстремістів тощо. Коли юнаки не погодились, із них почали вибивати зізнання. Від них вимагали надуманих свідчень проти Київської хунти. Їх били спочатку просто за те, що вони - справжні українці, пізніше за те, що були майданівцями, адже в обох на тілі збереглися свіжі шрами та до кінця не загоєні рани.

Хлопці трималися. Їх то розділяли, то кидали до одного підвалу, але тортури над нескореними Юрками тривали з особливою жорстокістю, змінювалися лише виконавці. За іншою стіною полонені чули, як били горлівського депутата Володимира Рибака, теж за українські переконання. Свідки чули його стогони й крики. Одного разу до підвальної кімнати СБУ зайшов силовик, який представився беркутівцем з Майдану. «Театральним гучним басом він розказував про крематорії на Майдані і кричав на нас, як на представників цього самого Майдану, а коли виходив з кімнати, сказав: якби його воля, він би нас всіх із задоволенням поклав би з «калаша» прямо тут» - зі спогадів полоненого Сергія Лефтера.

Так було до 19 квітня.

Через пару тижнів Сергія обмінюють і він дасть інтерв'ю для «Української правди». Хлопець розповів про події, свідками яких став:

- Це був ранній ранок 19 квітня 2014 року. (офіційно приблизною датою смерті хлопців називають 18 квітня). Переживши затримання бойовиками у Слов'янську, два основних і кілька допоміжних допитів із побиттями та загалом чотири безсонних доби, до нас у «середню» сиру й холодну, обідрану без вікон кімнату підвалу СБУ зайшов один із охоронців. Він вивів нас у невеличкий внутрішній дворик. Я стояв із сусідами по кімнаті, а поряд, на землі, сиділи Юрій Поправка та Юрій Дяковський – перші цивільні жертви війни на сході, з якими я провів ніч допиту у підвалі. Зрозуміти, що це були саме Поправка з Дяковським, удалося тільки по їхньому шептанні, адже перев'язані скетчем очі хоч і пропускали світло знизу, але цього було недостатньо, щоб добре побачити все навколо. Паралельно було чути, як у машину, яка стояла неподалік, щось довго завантажували. Згодом

стало зрозуміло, що це була вантажівка – видавала характерна гучна робота мотора, якого ввімкнули. Невідомо, що змушувало мій організм у цю мить тремтіти: недоспані ночі, холодний тихий сонячний ранок чи страх перед невідомим? Тої миті крутилося в голові лише дві версії подальшого розвитку події: або тебе вивозять на обмін (і звідки виникали такі думки, якщо ніяких обмінів тоді ще ніхто не проводив?), або... При чому, в останньому варіанті чомусь виникав образ лісу та ями, яку ти спочатку викопуєш, а потім туди падаєш від пострілу в голову. Зрештою, після невеликої консультації бойовики відвели двох побитих Юрків у бік вантажівки, а мене з іншими полоненими повернули до підвалу. Згодом охоронці сказали, що хлопців повезли на обмін. Щиро вірячи їхнім словам, я постійно жалкував протягом всіх двох тижнів «у підвалі», що не потрапив у цю партію на обмін. Лише вийшовши на свободу через два тижня, я дізнався про долю хлопців та зрадів, що таки відсидів ті 17 днів.

Що було далі з патріотичними студентами та горлівським депутатом Рибаким, свідки поки мовчать. Впевнена, що їх було немало: водій вантажівки, силовики, перехожі, свідки з числа ополченців, звичайні містяни... Коли закінчиться війна, ми, можливо, дізнаємося всю страшну правду тих тортур, які довелося витримати трьом патріотам із різних міст України.

22 квітня були знайдені тіла Юрія та Володимира Рибаків в річці Казенний Торець біля селища Райгородок Донецької області з ознаками насильницької смерті. За повідомленням прес-служби МВС, «причина смерті обох загиблих - комбінована травма тіла внаслідок тортур, з подальшим утопленням ще живих непритомних потерпілих». Тіло Володимира було упізнано його дружиною. А Юру вдалося впізнати лише 25 квітня. Через деякий час 28 квітня в тій же річці знайшли й тіло Юрка Дяковського, з тими ж слідами катувань і комбінованими травмами.

- Катували їх жахливо. Краще ці фото нікому не бачити. Це робили не люди, а звірі. Палили вогнем, різали ножами... Експерти показують, що це чисто «кавказький почерк» ... Є два свідки, які бачили, як катували цих людей у будівлі, яку контролюють «зелені чоловічки», що саме вони охороняли кімнату тортур, - зазначив головний редактор «Цензор. нет» - Юрій Бутусов.

За наявними у слідства даними, до тортур і вбивства цих людей причетні представники російського угруповання під командуванням Гірка («Стрелка»), яке захопило будівлю СБУ в місті Слов'янську.

Весь цей час мама Юрка – пані Ярослава – не знаходила собі місця: Юра не відповідав на дзвінки. Його дівчина Даша розповіла, що він із Харкова поїхав кудись із друзями. Телефон продовжував мовчати. Мама написала заяву до міліції про зникнення сина. Йшли розшуки, а мама з бабусяю в розпачі продовжували набирати знайомий номер...

Один раз серед цього людського болю від невідомості та поганих відчуттів рідних телефон пікнув: прийшло СМС повідомлення: «Абонент знову на зв'язку». Тітка пані Ярослави відразу зателефонувала. Серце несамовито закалатало від радості, що Юра відгукнувся...

- Алло, Юро, ти де? – вигукнула Тетяна Михайлівна, сподіваючись почути голос онука.

- Ви кто такая, что звоните? – грубо обірвав жінку чужий голос

- Я – бабуся Юри, де мій онук?

- Раз бабушка, надо было воспитывать правильно внука, чтобы людей не стрелял, - з вираженим акцентом майже закричав якийсь чоловік і відключився.

Знову важким мороком у кімнаті нависла тиша. З'явилося сум'яття, надія, неймовірна безпорадність... Пані Ярослав почала періодично набирати номер. Через декілька дзвінків їй відповіли:

- Что вы, бандерівці, сюда звоните? Чєво хатіте?

- Прошу вас, дайте трубку моему синові. Він з вами?

- Твой син уже в Небесной сотне, - відповів незнайомиць. - А єво тело в Славянске.

Пані Ярослава намагалася отримати чітку відповідь і не готова була сприйняти сказаного. Чи то їй здалося, чи так і було насправді, незнайомиць якось по особливому сказав слово «тело» та незвично зробив наголос на першому складі в назві міста Слов'янськ.

- Не зрозуміла, про що ви? Де син? Звідки ви зна...

- В Славянське он! Телефон сына не отдадім, - перервав співрозмовник. - Он нужен, чтобы вилавлівать єво дружков.

І теж відключився.

Щоб передати стан пані Ярослави та Тетяни Михайлівни тієї миті, слів не віднайти, їх просто бракує. Але вони ще сподівалися на помилку. Можливо, дійсно, синочок у полоні й будуть просити викуп... Може телефон Юрка попав у чужі руки і маму будуть шантажувати...

Думки зароїлися, закружляли, підхопивши жінку-матір у болісну круговерть біди з тисячами питань, які, здавалось розривали їй голову... Трохи оговтавшись, пані Ярослава почала збирати думки докупи. Все зайве зникло, залишилось декілька слів, які боліли в серці матері не менше, але давали змогу якось думати. Слов'янськ, тіло, телефон, дружки... Серце, здавалось, стугоніло водночас у всьому тілі, аж до кінцівок. Маму й бабусю просто трясло. Вони не знали, як діяти, що робити? Зателефонували в міліцію. Там сказали, що мабуть із ними говорили сепаратисти, попрохали не телефонувати, щоб ті заспокоїлись і не лютували. В родині так і зробили й стали чекати.

Змучених, майже безсилих від горя жінок через декілька днів запросили в Дніпровський відділок міліції, де показали фотографії тіл, які знайшли в річці під Слов'янськом. На одному з фото зі слідами тортур мама з бабусею впізнали свого улюбленого хлопчика.

Для родини постало нове випробування, як зі Слов'янська забрати тіло, чим довести, щоб поховати...

Підключилися волонтери, які займалися пошуками. Ольга Омелянчук із фонду «Повернись живим» десятки разів телефонувала на номер Юрка.

– Добрий день. А Юру можна?

– А Юра умер. Не звоніте сюда.

– Чекайте. Треба ж бути людьми, треба поховати його...

Таким був її перший і останній діалог із бойовиками, що весною 14-го окупували Слов'янськ. Потім були десятки дзвінків до лікарень, моргу, місцевих

журналістів... Були відмови і були домовленості, як забрати тіло, як вивести, як поховати...

Юрка привезли до столиці й 28 квітня поховали у селі Морозівка під Києвом. З тілом Юрка Дяковського було набагато важче: доправити його бодай до Дніпра чи Харкова було взагалі неможливо. Переговори тривали довго. З юнаком у рідному місті Стрий змогли попрощатися лише 8 травня.

Юнаків убивали повільно, цинічно й жорстоко, тортури тривали лише за те, що вони любили Україну і були відданими своїй Батьківщині до останнього подиху. Патріотів убили неймовірно жорстоко: після тривалих катувань їх ще живими, але непритомними з розрізаними животами безжально втопили в річці. Після Дмитра Чернявського, зарізаного в Донецьку на мітингу молоді «За Україну», вони стали першими жертвами війни на Донбасі – героями-мучениками, які жертвовно полягли за Україну, яку любили понад усе.

Після загибелі Небесної сотні мученицька смерть трьох українців стала новим потрясінням для всієї держави, заставила здригнутися кожную матір, дала можливість тим, хто ще не усвідомив, з ким має справу, зрозуміти, хто і як захищає «руській мір» на сході України. «Ось із цього моменту, а потім і з похорону Юри прийшло усвідомлення того, що війна - може торкнутися кожного. Вона у тебе не питає, коли постукати в твій будинок. І пізніше вона прийшла в будинки десятків тисяч громадян», - написав однокласник Юрка, відомий блогер Мирослав Олешко.

На похованні Юрка було пару сотень людей: крім рідних - друзі, колеги по роботі, однокласники з гімназії «Фортуна», студенти КПІ, де він навчався, сусіди, просто небайдужі люди, які дізналися про трагедію зі ЗМІ чи від знайомих. Для всіх Юрко був найдобрішою та найщирішою людиною, всі були приголомшеними й ніяк не могли зрозуміти, чому він поїхав туди, де було так небезпечно. На це питання не міг відповісти ніхто. Мама теж. Хоча пані Ярослава розуміла, чому Юра так учинив, адже він усе життя вважав, що треба щось змінювати, що не можна бути просто спостерігачем подій, особливо негативних і нічого не робити. Ці ж самі слова підтвердила про Юру й класний керівник Лариса Миколаївна: «Добряк, який весь час думав, як змінити світ на краще».

«Патріот», - так називали його всі друзі, таке псевдо він носив на Майдані під час революції Гідності. Це прізвисько йому личило, адже з дитинства ним був. З дитячого садочку розмовляв лише українською. Принципово підкреслюючи свою ідентичну приналежність і любов до України. Товариш Юрка – Андрій сказав: «Юра був професійним переговорником, міг будь що вирішити мирним шляхом. Те, що він поїхав до Слов'янська, було поривом совісті й патріотизму». «Не міг він сидіти в Києві, розуміючи, що Україна в небезпеці. Він ніколи не бурчав, а відразу починав сам щось робити. Був прикладом, взірцем для інших. Він, звичайно, ризикував, але почуття, що на Донбасі ще можна щось змінити чи принаймні комусь допомогти, були сильнішими за власну безпеку», - підтвердили друзі.

Поховання Юрка. На фото: мама Ярослава (зліва), бабуся Тетяна (справа). Київ, 28 квітня 2014р.

Пройшли роки, а пані Ярослава з того дня поховання пам'ятає кожен доторк до сина. Тоді вона ніби заніміла від горя, весь біль зосередився десь усередині під серцем, здавив лещатами й не відпускав. Несамовито пік, колов, палав і знову пік... Навколо були люди, багато людей, але вона їх бачила, ніби через мутну плівку. Вони щось говорили їй, втішали... Здавалося, що все навколо відбувалося в сповільненому стані: слова людей розтягувались складами в монотонний гул,

обличчя людей зливалися в єдину картину безлічі мазків-етюдів з нечіткими контурами, інколи важко впізнаними... Періодично обличчя синових друзів проявлялися й знову щезали... На якусь мить зосередила погляд на однокласниці Юри – Юлі, вона тримала портрет сина й невтішно плакала. Заголосила й пані Ярослава. Вона пригадала, як маленький Юра розповів про скромну дівчинку в класі, до якої прискіпувалися хлопчики й сміялися, коли та бурно реагувала. Після розмови з нею він вирішив взяти Юлю під свій захист. І так і зробив. Юлю більше ніхто не чіпав. Пані Ярославі хотілося обійняти дівчину, але вона не мала сили рухатися.

Яскраво світило весняне сонце, але для мами воно ледве пробивалось крізь трагічну чорноту дня.

Так виглядав її біль у той трагічний день. Єдине, що чітко бриніло в свідомості, це неминучість прощання. Назавжди. Тому мама намагалася триматися за сина, боялась тієї миті, коли настане фінальний момент поховання, коли її дитину закриють кришкою і навіки опустять у землю... Її тітка – Тетяна Михайлівна, переживши разом із нею 10 днів невідомості й трагедії запам'ятала дивну історію, пов'язану з Юрком, яку почула від незнайомої жінки.

«Я раніше ніколи її не бачила, тому звернула увагу», - розповіла пані Тетяна. Підійшовши до автобусу, який мав їхати на кладовище, жінка сказала:

- Якщо місця зайняті, я сяду на четверень. Але я теж хочу поїхати на цвинтар і провести вашого Юру, щоб віддати йому шану.

- Ви знали нашого Юру? – дивлячись на її важку ходу запитала Тетяна Михайлівна.

- Це протези, - сумно посміхнулася на її погляд незнайомка. – На обох ногах. А ще я хворію на рак. Коли дізналася про свій діагноз, не хотіла жити. Тоді мій син привів до мене свого друга, на прізвисько «Патріот». Сказав, що ця людина пояснить мені, навіщо потрібно жити. Це був ваш Юра.

- І що ж він вам сказав?» - при цьому в жінки перехопило подих.

- Сказав, що ні в якому разі не можна здаватися, - відповіла жінка. - Тому що

здатися найпростіше. Яка мудра дитина. Я повірила йому і зрозуміла, що треба жити. І тримаюся, - живу. А він, такий юний, і таке горе...

Обидві жінки гірко плакали, бо чужого горя не буває. Плакали жінки по всій державі, які прочитали чи почули про мученицькі смерті юних майданівців далеко від столичного Майдану. Нескорені й незламні, юнаки довели свою любов до України ціною квітучих життів, приєднавшись до славної Небесної сотні...

«Тобі щороку – вісімнадцять»...

Тобі щороку вісімнадцять
в наших серцях ти є таким.
Із фото дивишся юнацьким
рішучим поглядом палким.

Пригадую осінній день у школі.
Я ще подумала: «Як це дитя -
відверте та й наївне теж доволі-
буде готове до життя?»

Але життя принесло корективи
Такі, які змінили час, країну, суть:
майдан надії, віри перспективи
ти, певна річ, не зміг полишить, обминуть.

І розстріли героїв не спинили
тебе боротися за гідність до кінця.
Слов'янськ поїхав боронить щосили,
та не сказавши мамі і слівця.

А далі те, що не могло наснитись
навіть в жахливих клаптях снів.
Так лютий звір не може поглумитись,
як те, що ти останні дні терпів.

Юрко, чому ти мамі не зізнався?
Боявся потривожить? Та невже
ніколи ти не чув, та чи й питався,
як мамина молитва береже?

А вам, кати, я побажаю
(прости ми, Господи, прости),
що Юра стерпів, мама проживає -
Через цей біль самим пройти!

Такими рядками відгукнулася на трагічну долю миролюбного Юрка поетеса
Людмила Ліповська.

Після розстрілів на Майдані Юрко дуже змінився, подорослішав. А коли
окупували Крим він вигукнув: «Чому мене не беруть до армії? Що з того, що мені
всього дев'ятнадцять? Я що повинен сидіти й спокійно дивитися, як у мене
віднімають державу?»

Юрко був сміливою людиною. Він говорив, що завжди бореться до
останнього. Так було скрізь і на Майдані теж. «Патріот» говорив, що вмерти не
боїться. Головне не малодушничати й не стати зрадником, бо це найстрашніше», -
таким за словами однокласника Мирослава, було життєве кредо Юрка.

Пані Ярослава ростить молодшого сина Богданчика й дуже вдячна долі, що він
у неї є, інакше вона не знає, чи змогла б узагалі тоді вижити. Пам'ять весь час
повертає жінку в дитячі роки Юри, й прокручує спіраллю його коротке життя: від
дитячого садочку до Майдану або в зворотному порядку: від того його останнього
телефонного дзвінка до миті, коли вперше взяла в руки малесеньке синове тільце,
ставши мамою.

Юра ріс гарним хлопчиком, добре навчався, був уважним і справедливим. В школу пішов у шість років, бо вже добре читав і писав. Любив історію та літературу даного спрямування.

Часто дивував оточуючих тим, що говорив виключно українською мовою. Юрко вважав, що це є нормою для українця: думати і спілкуватись рідною мовою.

Пані Ярослава з маленьким Юрком-школяриком

Юнак добре знав англійську, вільно нею спілкувався. Завжди допомагав: міг сам наліпити вареників чи пельменів, нажарити котлет, прибратися в квартирі... Був працелюбним, щирим і впертим у своїх переконаннях і вподобаннях. Після 10 класу все літо пропрацював із вітчимом Віктором на будівництві, відчув у повній мірі важкість робітничої професії. Приходив утомленим, мився й падав спати, але

був неймовірно задоволеним, що сам зробив вагомий внесок для сімейного бюджету.

В 11 клас пішов упевненим у виборі професії.

Юрко мріяв вступити до юридичного вишу, щоб зробити реформу системи, в якій правоохоронці будуть служити людям і матимуть добру репутацію.

«Юра багато читав і знав про корупційність системи, про хабарі скрізь. Колись мій хлопчик (тоді ще моя мама була жива) сказав нам:

- Мамо, бабусю, я виросту і буду вас захищати! І коли Юра виріс, він вирішив після 11 класу вступати в Академію МВС. План був - зламати корупційну злочинну систему внутрішніх органів. Він хотів, щоб «коп» — це був «КОП» — людина з великої літери. Я знала, що йому не можна туди. Він у нас від народження був такий впертий. Говорив: «Спочатку буду адвокатом, потім піду в прокуратуру, а коли вийду на пенсію, - буду викладати історію».

Юра з молодшим братиком Богданом, 2014р.

Знаючи свого сина та його наміри, пані Ярослава розуміла, що затопчуть її Юру в боротьбі з корумпованою системою, тому була категорично проти його вибору. Як могла, відмовляла, навіть брата, який працював у МЧС підключила для переконання.

І таки вдалося. Юра подав документи відразу в три виші. І пройшов у всі три: Лінгвістичний, Драгоманова (іноземні мови) та КПП. «Фінансово ми не могли потягнути всі. І коли прийшлося обирати один, Юра наполіг на КПП – «спеціальність соціологія та право». Сину то дуже подобалось. Він просто, як хобі читав кримінальне право. А ще дуже любив філософію.

Юрко брав КПП й залюбки почав там навчатися. Перейшов на заочну форму й пішов працювати в Ощадбанк, щоб допомагати ростити братика. Для Богданчика Юрко був найулюбленішим у родині. Пані Ярослава часто з ним у колясці зустрічала Юру з роботи. Забачивши братика, Богдан радів, бо Юра піднімав його на плечі й так вони гуляли, а потім старший брат ніс хлопчика додому, а в колясці їхав його наплічник. Пані Ярослава раділа, все ніби складалося добре. В цей час розпочалася революція Гідності, яку родина, як і більшість киян, підтримувала.

Про те, що Юра ходив на Майдан й був прикріплений до 23 сотні, пані Ярослава дізнається вже після його вбивства. Син був зайнятий навчанням, роботою, мав дівчину. Інколи не з'являвся додому, говорив, що у Дарини залишиться або пише проект з одногрупником, а той живе далеко, тому ночуватиме в нього. Звичайно, мама погоджувалася. Коли в середмісті стало неспокійно, вона запитувала Юру, чи не ходить він туди? Юра відповів, що часу на це немає. Мама й заспокоїлася. В січні під час подій на Грушевського якось Юра перевдягнувся в тепле, одів берці, залишив наплічника вдома й зібрався вже виходити з квартири.

- Ти куди йдеш?

- Мамо, я йду туди, де повинні бути всі, кому важлива Україна як держава.

«Я кинулась просити Юру, що не треба йти, бо я боюся, що його там можуть убити чи покалічити, я плакала й нервувала», - говорить пані Ярослава.

- Мамо, а що я хлопцям скажу, що «мене мама не пустила?», - запитав, продовжуючи наближатися до дверей.

- Ти не підеш, двері заперті!

- Мамо, ти ж не хочеш, щоб я з вікна вистрибнув?

Пані Ярослава знала, що другий поверх для Юрка, то не висота, але все ще сподівалась якось переконати його словами. Коли побачила, що це не діє, почала швидко одягати Богданчика.

- Добре, всі разом підемо!- плачучи, одягалася мама.

І Юрко здався. Тієї ночі він залишився вдома, щоб не хвилювати маму. Вона ще не відійшла від передчасної смерті бабусі, тому беріг її здоров'я, щоб не краяла серце. «Після цього Юра як у ракушку сховався, приховуючи від мене всі свої дії поза домом. Я навіть начальниці його зателефонувала на роботу з проханням: загрузити його більше роботою, щоб часу не вистачало для протестів», - плаче мама.

За її словами, Юра ніколи не обманював її, а тут, мабуть, почав. «Він часто не бував вдома: то в нього навчання, робота, дівчина, друзі... Завжди новий привід. І я не могла встежити, коли він ходив на Майдан, коли не ходив... Єдине, що якось я побачила, що в Юри голова пробита біля тім'ячка і рана зашита медичною синьою ниткою. Але й тоді син знайшов як викрутитись. Сказав мені, що то ремонт у банку йде, і штукатурка на голову впала».

- Я зателефоную в банк і запитаю...

- Мамо, я в колективі людина нова і молодий зовсім, що про мене подумують, що мамці пожалівся з-за подряпини?

«І я на ці слова «повелася», послухала сина й не стала нікуди телефонувати», - зізнається пані Ярослава.

Сьогодні вона вже знає те, про що раніше знали всі: однокласники, одногрупники, колеги з Ощадбанку - Юра з перших днів був на Майдані. Коли Юра перестав відповідати на дзвінки, а заяву в міліцію не приймали три дні, пані Ярослава з Богданчиком у колясці з великим портретом Юрка їздила Хрещатиком, заглядала чи не в кожную палатку, шукаючи тих, хто міг би знати, де її син. Деякі побратими впізнали його, як «Патріота» - таким було синове псевдо. Він з дитинства носив таке прізвисько, яким наділили його друзі за любов до України. Але де він, не знав ніхто.

Після поховання Юрка дворічний Богданчик весь час кликав брата, шукав його оченятами серед перехожих. «Якщо бачив високого хлопця, підбігав до нього й хапав за ноги... Синочок не розуміє, чому старший брат перестав до нього приходити. Підросте трохи, скажу йому, що наш Юра став Янголом. Я і сама тепер так думаю. Кажуть, люди, які вмирають в Страсний тиждень, відразу потрапляють у Рай», - плаче пані Ярослава.

Маленький Богдан переніс декілька операцій. Зараз він поправляється, а пані Ярослава дуже вдячна Марині Порошенко за піклування в наданні медичної допомоги родині.

На профілі мами в Фейсбуці - фото старшого сина, вона несе по життю світлу пам'ять про нього, мало з ким розмовляє про його мученицьку смерть, бо це надто боляче.

В гімназії та КПШ, де навчався Юра, відкриті меморіальні дошки, пам'ятні знаки, музейні кімнати. 12 жовтня 2017 року Київрада перейменувала вулицю Миколи Лебедєва в Дніпровському районі Києва, на честь Юрія Поправки. По цій вулиці вона гуляє з молодшим Богданчиком, цією вулицею ходив із роботи Юрко, тут вони його зустрічали. Це – пам'ять, яка буде з ними завжди.

Пані Ярослава з гідністю прийняла з рук патріарха Філарета нагороду для сина - медаль «За жертовність і любов до України». Київ, 5 липня 2015 року

5 липня 2015 року пані Ярослава з гідністю прийняла з рук патріарха Філарета нагороду для сина - медаль «За жертовність і любов до України».

15 листопада 2017 року серед державних стипендій найкращим молодим вченим за вагомий внесок у розвиток демократичних та гуманістичних цінностей у сфері науки і освіти та зміцнення міжнародного авторитету України - було засновано стипендію імені Юрія Поправки. Юру пам'ятають і для мами це найважливіше.

Квіти для Юри від мами та братика Богдана

У Всесвітній день боротьби з корупцією 9 грудня Transparency International Україна разом з ГО «Родини Героїв Небесної Сотні» в рамках проекту «Відзнака Героя» вирішили заснувати премію імені Юрія Поправки, де нагородять найсміливіших громадських антикорупціонерів. Журі у складі представників родин Героїв Небесної Сотні та Transparency International Україна обере переможців за трьома номінаціями:

- 1) Журналіст-розслідувач;
- 2) Супротивник системи;
- 3) Анти корупціонер (від влади).

«У цій премії я бачу, певною мірою, продовження Юриного життя. Мій хлопчик мріяв боротися з корупцією. Я рада, що люди не опускають рук: борються за свою державу, працюють. І мені приємно, що найкращі з них будуть відзначені», - говорить пані Ярослава. Вона сподівається на правосуддя. Кримінальна справа відкрита, але вбивць знайти, поки йде війна, неможливо. «Вбивці знаходяться на території Росії та ДНР. Де головний терорист Гіркін? В Москві. Як його дістанеш? А взагалі, якщо чесно, я сподіваюсь на Бога і його кару», - говорить мама.

«Відзнака героя» - у цій премії я бачу, певною мірою, продовження Юриного життя. Мій хлопчик мріяв боротися з корупцією...

Життя за останні роки досить сильно потріпало пані Ярославу, пройшлося по її долі болісним катком. З 2013 року по 2015 рік жінка щороку ховала найближчих

їй людей, смерті яких були передчасними й завдали їй неймовірних страждань. Спочатку в квітні 2013 пішла в інші світи мама, потім через рік, у тому ж квітні – не стало Юрка, а через рік – влітку 2015 - рідного брата, який працював у МЧС і трагічно загинув, попереджуючи глобальну катастрофу для держави. 2016 рік пройшов, дякувати Богові, без трагедій, а 2017 рік став для родини приємним сюрпризом – народився Іванко. Це стало такою неймовірною радістю, ніби Юра повернувся в родину чи прислав замість себе хлопчика, щоб бути поруч і оберігати її, як обіцяв колись у дитинстві. А своїх обіцянок він завжди дотримувався.

Життя триває. Молодші сини ростуть, і це хоч на якісь миті відволікає маму від печучого болю. Вони щодня гуляють вулицею Юрія Поправки, мама розповідає хлопчикам про їх старшого братика, яким пишається вся родина, про якого тепер знають мільйони людей і пам'ятають.

18 квітня 2018 року в Слов'янську поряд з будинком СБУ, в підвалах якого тримали й катували полонених, зібралися люди. Вони вшанували пам'ять замучених бойовиками Гірка патріотів України - Юрка Поправки, Юрка Дяковського та Володимира Рибачака навесні 2014 року.

Таким чином, сьогодні вільний Слов'янськ несе спокуту за «Руськую весну» 2014 року, яка ввірвалася в їх мирне життя бандою терористів за підтримки Росії та місцевих силовиків. Захопивши місто, чужинці почали творити безчинства, несучи сльози і смерті українцям.

Стіна Пам'яті біля будівлі СБУ в Слов'янську, де в 2014 році був підвал-катівня

Багато людей у квітневі дні приносять до СБУ лампадки та квіти в пам'ять про закатованих і скалічених у підвалах будівлі українських громадян. Місту ще довго прийдеться оговтуватися від трагічних для історії України подій навесні 2014 року.

